

Arrest

nr. 125 751 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Kirkuk (Centraal-Irak) en er altijd te hebben gewoond. Nadat u in 2006 afstudeerde aan de universiteit van Kirkuk zou u in november 2007 zijn beginnen werken in restaurant Atlas. Op de eerste dag van uw werk in het restaurant zou u vernomen hebben dat jullie de maaltijden die jullie er dienden te bereiden bestemd waren voor de Nationale Garde (NG), gevestigd buiten de stad Kirkuk. Het restaurant zou nooit geopend zijn voor het gewone publiek maar elke dag zou een vrachtwagen, bestuurd door militairen van de NG, de maaltijden in het restaurant zijn komen ophalen. U zou geweten hebben dat dit mogelijks gevaren kon inhouden maar daar u een inkomen nodig had zou u uw job niet hebben opgegeven. Op 15 augustus 2008 zouden 5 gewapende en gemaskerde personen het restaurant zijn binnengevallen toen u er, met drie collega's (S.), (A.) en (J.), aanwezig was.

Jullie zouden geblinddoekt en geboeid zijn en vervolgens zijn meegenomen naar een onbekende plaats. U zou tijdens uw detentie zijn geslagen en mishandeld waardoor u meermaals het bewustzijn zou hebben verloren. Uw belagers zouden jullie hebben beschuldigd van samenwerking met de regering en jullie verraders hebben genoemd. Toen u op een gegeven moment terug bij bewustzijn kwam zou u hebben gemerkt dat u zich buiten, aan de rivier de Khasa, bevond. U zou daar ook één van uw collega's, (S.), dood hebben aangetroffen. Tengevolge de mishandelingen die u te verduren kreeg zou u niet hebben kunnen opstaan. U zou erin geslaagd zijn tot bij de bewaker van de universiteit, gelegen in de buurt van de Khasa-rivier, te kruipen waarop hij u naar huis zou hebben gebracht. Bij uw thuiskomst zou u van uw moeder vernomen hebben dat u gedurende 5 dagen vermist was. Kort na uw thuiskomst zou uw moeder u hebben verteld dat er nog lichamen waren gevonden aan de Khasa-rivier. U vermoedt dat het om uw collega's ging. U was er heel erg aan toe maar durfde niet haar het ziekenhuis te gaan. Dankzij uw buurman, die als verpleger werkzaam was in het ziekenhuis van Kirkuk, zou u toch de nodige verzorging hebben gehad. U zou echter, tengevolge de slagen en de brandwonden die u opliep tijdens uw detentie, gedurende anderhalf jaar hebben moeten platliggen. Tot op heden zou u nog steeds littekens hebben op uw linkerbeen en -voet alsook last hebben van uw hoofd en rug.

Begin 2010 zou u opnieuw beginnen werken zijn. U zou ditmaal als receptionist in het 'Al Diwan Al Siyahe hotel' in Kirkuk aan de slag zijn beginnen gegaan. U zou telkens van 16u tot middernacht hebben gewerkt. Vervolgens diende u in het hotel te blijven tot uw collega (N.) u om 6u kwam afflossen. Het merendeel van de gasten die in het hotel logeerden bestond, naast gewone burgers, uit ambtenaren, delegaties van verschillende ministeries alsook delegaties van hoge ambtenaren/politici, e.g. Nouri al Maliki. Als receptionist diende u, naast uw werkzaamheden in het hotel, ook van alle gasten, de identiteitsgegevens door te geven aan de toeristische veiligheidsdiensten. U diende eveneens uit veiligheidsoverwegingen de deuren van het hotel tussen middernacht en 5-6u 's ochtends gesloten te houden. Op 23 april 2013, toen u op weg was naar uw werk, zou een witte auto met drie onbekenden naast u gestopt zijn. U zou bij uw naam zijn genoemd en gevraagd zijn in de auto te stappen, wat u ook deed. Vervolgens zouden ze over het hotel en de gasten zijn beginnen praten én u hebben duidelijk gemaakt dat het beter voor u zou zijn indien u met hen zou samenwerken. U zou hen alle informatie over de gasten, de delegaties alsook van de toeristische veiligheidsdienst moeten doorgeven én ze zouden van u verlangd hebben dat u de deuren van het hotel voor hen zou openen als ze dat vroegen. U zou hen duidelijk hebben gemaakt dat u dit niet zou doen en zou uit de auto gestapt zijn waarop u met de dood zou zijn bedreigd. U zou hierna gewoon naar uw werk zijn gegaan en uw shift hebben gedraaid. Ook de volgende dag zou u opnieuw gaan werken zijn. U zou toen wel hebben meegedeeld dat u niet meer zou komen werken; u zou verlof genomen hebben tot eind april 2013 én op het werk hebben gezegd dat u nadien zou stoppen met uw werk in het hotel.

Tot aan uw vertrek uit Irak zou u bij uw ouders thuis gebleven zijn en uw reis hebben voorbereid. U zou op 5 mei 2013 van bij u thuis zijn vertrokken en met de bus, via Zakho in het noorden, naar Turkije zijn gereisd. U zou er 15 dagen in Istanbul hebben verbleven alvorens u, met de vrachtwagen, naar België verder reisde. U zou op 27 mei 2013 in België zijn aangekomen en diende op 30 mei 2013 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u van uw vader vernomen hebben dat op 2 juni 2013 een dreigbrief, afkomstig van 'Naqeshbandi', op uw naam bij uw ouders thuis werd achterlaten. Uw vader zou de dag nadien bij de politie zijn langsgeweest om een klacht in te dienen omwille van deze dreigbrief. U zou ondertussen ook nog vernomen hebben dat de woning van uw ouders begin juli 2013 door onbekenden werd beschoten. U vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Irak te worden gedood door militieleden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw vader, een attest van de politie betreffende de klacht die uw vader indiende naar aanleiding van de dreigbrief, een dreigbrief van Naqeshbandi, een gelegaliseerde kopie van uw puntenlijst betreffende uw studies aan de universiteit van Kirkuk en een verzendingsbewijs van TNT post. Na uw gehoor legde u nog de resultaten neer van een medisch onderzoek - bloedonderzoek en RX - dat u onderging in België alsook een schrijven van een verpleegkundige uit het opvangcentrum waar u verblijft ter bevestiging van de littekens die u heeft op uw linkerbeen en -voet.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet dient immers te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Irak beweert te hebben gekend, i.c. de ontvoering waar u en uw collega's in augustus 2008 het slachtoffer van werden, de vraag

tot samenwerking met leden van Nageshbandi en de bedreigingen die u nadien ontving omwille van uw weigering met hen samen te werken. U slaagde er immers niet in om aan de hand van coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen, uw relaas weer te geven of aannemelijk te maken.

*Zo dient vooreerst te worden gewezen op een aantal ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen wat betreft **de ontvoering** waar u in augustus 2008 het slachtoffer van werd.*

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot op heden niet weet waarom u toen werd ontvoerd (zie vragenlijst CGVS p.4 vraag 5). Echter, u op het Commissariaat-generaal (CGVS) gevraagd naar de reden waarom die gewapende mannen toen het restaurant waar u werkte binnenvielen, stelde u dat jullie ervan werden beschuldigd landverraders en collaborateurs van de regering te zijn omdat jullie maaltijden leverden aan de Nationale Garde (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 15). U stelde verder op de DVZ dat u, toen u op een gegeven moment terug bij bewustzijn kwam, u zich ergens in de buitenlucht bevond aan de Khasa-rivier. U zou daar tevens uw drie collega's, die samen met u waren ontvoerd, dood hebben teruggevonden (zie vragenlijst CGVS p.3 vraag 1). Volgens uw verklaringen op het CGVS zag u enkel één van uw collega's, (S.), naast u liggen toen u bij bewustzijn kwam aan de Khasa-rivier. U stelde hierbij nog dat (S.) dood was maar uw andere collega's zag u niet meer (zie gehoorverslag CGVS p.15). U gevraagd naar een opheldering voor deze ongerijmdheid, deed u uitschijnen dat uw verklaringen niet correct werden weergegeven op de DVZ en u ontkende te hebben gezegd dat u uw drie collega's dood naast u had gevonden, maar u zou dit wel hebben vermoedt dat uw andere twee collega's er ook lagen (zie gehoorverslag CGVS p.17). Het spreekt voor zich dat dit niet volstaat. Bovendien werden uw verklaringen u op de DVZ voorgelezen in het Arabisch waarna u deze toen ter goedkeuring heeft ondertekend. U had met andere woorden afdoende de tijd om tijdens het gehoor op de DVZ aan te halen dat uw verklaringen niet correct werden genoteerd en/of deze aan te passen. Ook al kan begrip worden opgebracht voor de impact die zo'n gebeurtenis met zich kan meebrengen, dat u niet meer zou weten of u, toen u bij bewustzijn kwam, ook uw collega's daar dood aantrof dan wel slechts één van uw collega's terugvond, is niet geloofwaardig. Opmerkelijk is ook het feit dat u, die tijdens het gehoor verklaarde dat u na uw ontvoering anderhalf jaar moest thuisblijven om terug te revalideren en bovendien tot op heden nog steeds last heeft van de mishandelingen die u toen onderging (zie gehoorverslag CGVS p.15 en 17), merkwaardig genoeg niet correct kan aangeven welk been werd verminkt. U beweerde zowel op de DVZ alsook op het CGVS dat brandwonden werden toegediend aan uw rechterbeen en -voet (zie vragenlijst CGVS p.3 vraag 1 en gehoorverslag CGVS p.15). Uit het attest van de verpleegkundige uit het opvangcentrum waar u verblijft dat na uw gehoor werd bezorgd aan de 'protection officer', blijkt echter dat u littekens heeft op uw linkerbeen.

Voorts is het ook heel opmerkelijk dat u, rekening houdende met uw verklaringen afgelegd op het CGVS dat u niet zeker wist of ook uw andere twee collega's zich daar aan de Khasa bevonden, amper pogingen heeft gedaan om te weten te komen of zij de ontvoering hadden overleefd. U kan evenmin een duidelijk aanvaardbare uitleg geven ter rechtvaardiging voor uw nalatigheid. U heeft immers tot op heden geen absolute zekerheid dat uw overige twee collega's (A.) en (J.), net als (S.), de ontvoering niet overleefden. U zou er gewoon van uitgegaan zijn dat uw collega's ook wel dood waren omdat niemand u contacteerde en u hen ook niet meer zag. Rekening houdende met het feit dat u wel nog leeft maar ook niemand van uw collega's probeerde te contacteren, gaat deze redenering niet op. U stelde voorts dat u nog van uw moeder vernam dat er kort na uw thuiskomst nog lichamen werden gevonden aan de Khasa en u ging er hier weerom gewoon van uit dat het uw collega's betrof. U er hierbij op gewezen dat dit toch ook om andere personen kon gaan, bevestigde u dit (zie gehoorverslag CGVS p.16 en 17). Gezien de ernst van de feiten die jullie zouden hebben meegemaakt, i.c. zware slagen en foltering, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch iets meer interesse aan de dag zou leggen om u omtrent het lot van uw collega's op de hoogte te stellen. U merkte nog op dat u 1,5 jaar ziek thuis was, niet kon lopen, geen contactgegevens had en uw telefoon in het restaurant had achtergelaten toen jullie ontvoerd werden. Waarom het in die periode, voor u in het hotel begon te werken, niet mogelijk zou geweest zijn om, desnoods via derden (familie of kennissen), u aangaande uw collega's te informeren is geenszins duidelijk. U beweerde immers dat u wel nadien, éénmaal u aan het werk was in het hotel na 1,5 jaar, nog zou hebben geprobeerd enige informatie te verkrijgen over uw collega's en/of hun familie door bij uw vrienden en kennissen te informeren (zie gehoorverslag CGVS p.16). Ook zou u, toen u in het hotel aan het werk was, eens langs het restaurant zijn gepasseerd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Waarom het bijgevolg niet mogelijk zou geweest zijn om eerder bij uw vrienden en kennissen te informeren, hen eventueel te vragen langs te gaan in de wijken waar uw collega's woonden - u wist immers dat (J.) afkomstig was uit de Al Baath wijk en (S.) uit Almas (zie gehoorverslag CGVS p.16) of langs het restaurant, is geenszins duidelijk. Uw gebrekkige interesse doet de nodige twijfels rijzen omtrent uw geloofwaardigheid. Overigens bent u ook geenszins consequent

waar u enerzijds aanhaalt dat u vermoedde dat uw collega's de ontvoering niet overleefden omdat u hen niet meer hoorde of zag én omdat u van uw moeder vernam dat er nog lijken werden gevonden aan de Khasa maar dan wel nog, na anderhalf jaar, de moeite zou nemen om, via vrienden en kennissen, te proberen iets over uw collega's te weten te komen.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u, anderhalf jaar na uw ontvoering, begin 2010 begon te werken als receptionist in hotel Al Diwan Al Siyahe. Volgens uw verklaringen bestond het grootste deel van de klanten in het hotel immers uit ambtenaren en delegaties van verschillende ministeries, waaronder ook delegaties van hooggeplaatste politici zoals Nouri al Maliki. Nog volgens uw verklaringen stond u dagelijks in contact met de toeristische veiligheidsdienst, een overheidsdienst, om hen in te lichten over de identiteitsgegevens van de klanten in het hotel (zie gehoorverslag CGVS). Dit mag toch wel ten zeerste verbazen. Indien u immers daadwerkelijk, zoals u op het CGVS beweerde, in augustus 2008 omwille van uw werkzaamheden in een restaurant dat maaltijden leverde aan de Nationale Garde, werd ontvoerd en gefolterd, minstens van één collega weet dat hij de ontvoering niet overleefde, zelf anderhalf jaar nodig had om te revalideren na de mishandelingen én tot op heden kampt met fysieke pijnen ten gevolge de mishandelingen die u toen onderging, is het weinig geloofwaardig dat u vervolgens opnieuw zou kiezen voor een job waarbij u quasi uitsluitend in contact kwam en samenwerkte met personen betrokken bij de Iraakse overheid. In dezelfde lijn kan ook nog worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat u op 23 april 2013, toen u door onbekende mannen op straat werd aangesproken én werd gevraagd in hun auto te stappen, hier zomaar zou op ingaan indien u effectief in 2008 het slachtoffer was van een ontvoering zoals door u beschreven.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dat ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw bewering dat u in augustus 2008 werd ontvoerd en zwaar werd geslagen en mishandeld. Dat u bovendien pas in mei 2013, bijna vijf jaar na de ontvoering, Irak bent ontvlucht doet verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van deze gebeurtenis.

Ook al zou het daarentegen volstrekt geloofwaardig zijn dat u werd ontvoerd, quod non, dan nog heeft u geenszins aangetoond dat er, omwille van deze gebeurtenis, in uw hoofdte dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat u, omwille hiervan, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u, nadat u na 5 dagen detentie aan de Khasa-rivier werd achtergelaten, nog enig probleem heeft gekend met de personen/groepering die u in augustus 2008 omwille van uw werk in het restaurant had ontvoerd. Evenmin blijkt dat deze personen, tot op heden, nog naar u zouden op zoek zouden zijn. Dat u actueel nog zou worden vervolgd en/of een risico zou lopen omwille van uw voormalige werkzaamheden in restaurant Atlas, is geenszins aangetoond.

Ook wat betreft **de problemen die u in april 2013 zou hebben gekend met leden van een gewapende groepering**, i.c. u werd gevraagd om met hen samen te werken en u werd vervolgens met de dood bedreigd omdat u weigerde hierop in te gaan, kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt.

Zo bleek u vooreerst weerom niet in staat eensluidende verklaringen af te leggen. Waar u op de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat deze onbekende mannen zich op 23 april 2013 aan u voorstelden als klanten van het hotel (zie vragenlijst CGVS p.4 vraag 5), beweerde u op het CGVS dat deze personen zich niet aan u voorstelden. U uitdrukkelijk gevraagd of ze u ook niet meedeelden hoe en/of van waar ze u kenden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p.18). U voorts gewezen op uw verklaringen afgelegd op de DVZ, paste u zonder meer uw verklaringen aan en bevestigde u dat één van die mannen u zei dat hij u kende van in het hotel. U poogde de ongerijmdheid ook te vergoelijken door op te merken dat de manier waarop ze u aanspraken alvorens u in hun wagen stapte verschilde van hun manier van praten nadat u was ingestapt (zie gehoorverslag CGVS p.18). Gezien u voordien uitdrukkelijk werd gevraagd of die mannen u meedeelden van waar of hoe ze u zouden kennen, kan uw uitleg niet worden weerhouden. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u, voor u werd geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ, nog aanhaalde dat u, aan het dialect van één van die mannen te horen, dacht dat ze u kenden vanuit de wijk of zo (zie gehoorverslag CGVS p.18).

Uw verklaringen kwamen ook om tal van andere redenen niet geloofwaardig over. Zo mag het allereerst ten zeerste verbazen dat de drie onbekenden die u op 23 april 2013 aanspraken, u direct duidelijk zouden hebben gemaakt wat ze van u verlangden zonder zich eerst een duidelijk beeld te proberen vormen van uw loyaliteit ten aanzien van de Iraakse overheid en zijn medewerkers. Dat deze onbekenden bovendien zomaar op klaarlichte dag en volledig herkenbaar contact met u zochten (zie gehoorverslag CGVS p.18), is eens zo merkwaardig. Rekening houdende met uw verklaringen dat u, als receptionist in het hotel, voornamelijk in contact kwam met allerhande personen werkzaam bij de Iraakse overheid, i.c. ambtenaren, delegaties van verschillende ministeries, hooggeplaatste politici en de toeristische veiligheidsdienst, kan toch worden verwacht dat deze mannen, die duidelijk op de

hoogte waren van uw contacten met overheidspersoneel én met de toeristische veiligheidsdienst (zie gehoorverslag CGVS p.17), u op een meer bedachtzame manier zouden benaderen. Dat deze mannen niet voorzichtiger zouden geweest zijn in hun toenaderingspoging en bijgevolg het risico zouden hebben genomen dat u hen zou verklikken bij uw overheidsconnecties en/of hen aan het lijntje zou houden met het oog op het opzetten van een valstrik, is volstrekt ongeloofwaardig. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat u, nadat u door die drie mannen op 23 april 2013 werd aangesproken en bedreigd, niemand hiervan heeft ingelicht (zie gehoorverslag CGVS p.19). Minstens kan toch worden verwacht dat u, die de situatie blijkbaar ernstig genoeg inschatte dat u uw ontslag indiende en besliste om het land te verlaten, ook niet de moeite nam om minstens uw collega's van het gebeurde op de hoogte te brengen en hen zo eventueel de mogelijkheid te geven bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen. U merkte hierbij op dat u het niet durfde zeggen omdat u schrik had dat ze uw baas en de veiligheidsdiensten zouden inlichten (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dat u overigens zelf niet het initiatief nam om de toeristische veiligheidsdienst in te lichten van hetgeen u was overkomen, mag eens te meer verwonderen. Als receptionist stond u immers, via uw samenwerking met de toeristische veiligheidsdienst, in voor de veiligheid in het hotel. In het licht van de taken die u had als receptionist en de contacten die u hierbij had met de toeristische veiligheidsdienst is het geenszins duidelijk waarom u schrik zou hebben gehad dat de veiligheidsdiensten zouden te weten komen wat u meemaakte. Bovendien houdt deze redenering geenszins steek. Het feit dat u gewoon uw ontslag indiende en niemand op de hoogte bracht van hetgeen mogelijks in het hotel zou gebeuren, wat volstrekt indruist tegen uw taakomschrijving, is daarentegen reden te meer om schrik te hebben voor uw bazen en de veiligheidsdiensten. Ook het feit dat u, nadat u door die mannen werd benaderd én bedreigd, nog twee dagen gewoon bleef voortwerken in het hotel én vervolgens nog 10 dagen gewoon thuis bleef voor uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.11, 18 en 19), doet de nodige vragen rijzen bij de problemen die u meemaakte. Gezien uw verklaringen dat uw belagers u op straat, toen u onderweg was naar uw werk, aanspraken én ze wisten waar u woonde (zie gehoorverslag CGVS p.17 en 19), kan er toch worden van uitgegaan dat u, die met de dood was bedreigd, geen enkel risico zou nemen nog door uw belagers te worden aangetroffen. De vaststelling tot slot dat u, sinds u op 23 april 2013 door die drie mannen op straat werd aangesproken en bedreigd, tot aan uw vertrek op 5 mei 2013, geen problemen meer kende met uw belagers en ook niets meer van hen hoorde, maakt dat de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas nog bijkomend wordt ondermijnd.

Voorgaande bevindingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zijn gevraagd om samen te werken met leden van een groepering en vervolgens, gezien u weigerde, met de dood zijn bedreigd.

Dat uw ouders na uw vertrek nog een dreigbrief van deze groepering op uw naam zouden hebben ontvangen, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Hierbij kan voorts nog worden opgemerkt dat het toch hoogst merkwaardig en volstrekt onlogisch is dat uw belagers, die u wisten wonen, geen verdere stappen zouden hebben ondernomen in de periode dat u nog in Irak was én pas na uw vertrek bij u thuis zouden langsgaan om een dreigbrief achter te laten (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dat u de dreigbrief en het proces-verbaal betreffende een klacht die uw vader omwille van deze dreigbrief indiende heeft voorgelegd, wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat, in casu, geenszins het geval is. Bovendien hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde gezien in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden (zie informatie in het administratief dossier). Tot slot kan nog worden gewezen op een discrepantie tussen hetgeen in het proces-verbaal staat vermeld en de dreigbrief die u voorlegde. Uit een vertaling van het proces-verbaal blijkt de politiedienst de dreigbrief legaliseerde, doch zulks blijkt geenszins uit de dreigbrief zelf die u voorlegde.

In het licht van voorgaande kan ook de beschieting van uw ouderlijke woning ten zeerste worden betwist. De waarachtigheid van dit incident wordt voorts nog meer uitgehold door uw incoherente verklaringen. U gevraagd of uw vader, in navolging van zijn klacht naar aanleiding van de dreigbrief, klacht ging indienen voor de beschieting, merkte u op dat uw vader niet wist wat hij moest doen en u liet uitschijnen dat de politie toch niets kon doen. U er dan op gewezen dat de politie voordien, toen uw vader er langsging om klacht in te dienen voor de dreigbrief, hem te kennen gaf dat hij moest laten weten indien er nog iets zou gebeuren, kaatste u de bal terug en merkte u op wat te doen indien uw vader zou worden doodgeschoten als hij buiten kwam. Volgend op uw verklaringen dat uw vader zich wel buitenshuis begeeft om boodschappen te doen en naar het ziekenhuis te gaan, werd u nogmaals gevraagd waarom uw vader niet naar de politie ging na de beschieting doch u antwoordde naast de kwestie door erop te wijzen dat zowel de dreigbrief als de beschieting 's nachts gebeurden. U dan vervolgens gewezen op de mogelijkheid om de politie telefonisch te contacteren, stelde u plots dat uw vader wel naar de rechtbank ging. Echter, gevraagd bij welke rechtbank uw vader ging, moest u het antwoord schuldig blijven. Later bleek dan weer uit uw verklaringen dat uw vader nog niet naar

de rechtbank is gegaan, maar twijfelt om te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.21). Wanneer u nog werd gevraagd hoe het nu staat met deze zaak, i.c. de beschieting, bleek u dit weerom niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.20). Dat u geen duidelijke verklaringen kan afleggen over deze beschieting, nochtans één van de kernelementen van uw relaas, komt de geloofwaardigheid van uw relaas geenszins ten goede.

De vaststelling tot slot dat uw ouders tot op heden nog steeds in hun eigen woning verblijven, ondermijnt nog maar eens de geloofwaardigheid van uw problemen en de gebeurtenissen die zij, na uw vertrek, nog zouden hebben meegemaakt. Indien uw verklaringen op de waarheid berusten en uw ouders, na uw vertrek, daadwerkelijk een dreigbrief - waarin ook "zij die met u zijn" met de dood worden bedreigd (zie vertaling dreigbrief in administratief dossier) - thuis ontvingen en hun woning werd beschoten, kan toch worden verwacht dat zij, ook al was het maar tijdelijk, een veiliger onderkomen zouden zoeken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders hiertoe wel enige mogelijkheden hadden (zie gehoorverslag CGVS p.20). Dat ze hiertoe geen stappen ondernamen klemt ten zeerste met de schrik die ze ten gevolge de bedreigingen zouden hebben.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om dit reëel risico te kunnen evalueren, dienen diverse objectieve elementen, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, etc. in ogenschouw genomen te worden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds is het duidelijk dat er niet kan gesteld worden gesteld worden dat er anno 2013 in Irak een open strijd aan de gang is waarbij de strijdende partijen elkaar om terreinwinst bekampen. De recente golf grootschalige aanslagen roept herinneringen op aan de burgeroorlog die Irak in de periode 2006-2007 in de greep hield. Ook het toenemende sektarische karakter van het gepleegde geweld, de toegenomen slagkracht van Al Qaeda en de beperkte reactivering van de sjiiitische milities roepen de vrees op voor een hernieuwde escalatie van geweld. De omvang van het gepleegde geweld in Irak blijft echter significant lager dan in 2006-2007. De 963 burgerdoden in mei 2013 en de 928 burgerdoden in juli 2013 vormen de hoogste dodentallen die Centraal-Irak gekend heeft sedert april 2008, maar deze aantallen blijven meer dan de helft lager dan het gemiddelde aantal burgerdoden dat in de periode 2006- 2007 maandelijks viel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst de afgelopen jaren weliswaar onstabiel bleef, doch dat er geen "open combat" gevoerd wordt. Hoewel er melding wordt gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld dat de provincie Kirkuk heden kenmerkt hoofdzakelijk doelgericht van aard. De toename van het geweld in de provincie vertaalt zich eerder in een toename van het aantal "targeted killings", vuurgevechten en autobommen. Hierbij worden voornamelijk het leger, de politie, en Sahwaleden gevisieerd. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal incidenten, waarvan het gros in de provinciehoofdstad voorkomt, is het aantal burgerslachtoffers echter beperkt gebleven. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de woonkaart van uw vader bevatten louter persoonsgegevens alsook gegevens aangaande uw vaders woonplaats, en al deze elementen staan op zich niet ter discussie. Uw puntenlijst heeft voorts enkel betrekking op uw studies, die op zich ook niet worden betwist, doch heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De dreigbrief en het politioneel attest die u voorlegde, werden hoger reeds besproken. De attesten afkomstig van het opvangcentrum waar u hier verblijft bevatten tot slot louter bepaalde lichamelijke bevindingen die ook niet worden betwist. Een link tussen deze bevindingen en de feiten die u zou hebben meegemaakt in Irak, blijkt echter geenszins uit deze stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt inzake de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk in het verzoekschrift:

"Het is alom geweten dat de veiligheidssituatie in Irak onvoldoende is. Ook de stad Kirkuk heeft al meermaals het nieuws gehaald.

Kirkuk ligt in het noorden van Irak, op de grens tussen Arabisch Irak en Koerdistan en huisvest Koerden, Arabieren (soennitische en sjiiitische), Turkmenen en christenen.

Problematisch is dat

- de kortste route van Koerdistans hoofdstad Erbil naar haar tweede stad Suleymania over Kirkuk gaat.

- onder Kirkuk vijftien miljard vaten olie (13% van de bewezen olievoorraad van het land) ligt.

Aangezien de Iraakse overheid weet heeft van het gegeven dat Kirkuk een gevaarlijk gebied uitmaakt, werd in de nieuwe Iraakse grondwet uit 2005 vastgelegd dat er een referendum zou worden gehouden in Kirkuk en dat de Kirkuki's zelf zouden mogen beslissen aan welke kant van de Koerdisch-Arabische grens zij wilden wonen.

Dit referendum is er nooit gekomen.

Dit heeft tot gevolg dat de inwoners van Kirkuk klem zitten tussen de machtspelletjes van lokale en nationale politici. Net hiervan profiteren terroristische groeperingen (stuk 2).

Er vinden vaak aanslagen plaats, waarbij ook burgers het slachtoffer worden (stuk 3).

Kirkuk wordt soms zelfs de probleemstad van Irak genoemd (stuk 4).

Op 04.02.2013 heeft er nog een bloedige aanslag plaatsgevonden waarbij zeker 15 doden en 100 gewonden zijn gevallen. Dit omwille van het gegeven dat Koerden en Arabieren lijnrecht tegenover elkaar blijven staan.

Stuk 4 vermeldt dat Kirkuk een "smeltkroes van culturen" is, alsook het centrum is van de olie-industrie in Irak. De verschillende bevolkingsgroepen maken al jaren ruzie over de vraag van wie de stad is, zowel de Arabieren als de Turkmenen eisen namelijk dat de macht van de Koerden in de stad wordt ingeperkt, maar voor de machtige groep Koerden is daar geen denken aan.

Verzoeker brengt de navolgende documenten bij die aantonen dat Kirkuk meermaals al het slachtoffer is geworden van gewelddadige aanslagen:

- 03.02.2013: Tijdens de ochtendspits blies een zelfmoordterrorist zich op in zijn auto en aarna probeerden zwaarbewapende mannen het hoofdkwartier in te nemen (stuk 6 en 9)

- 25.04.2013: Bij een vuurgevecht tussen het Iraakse leger en soennitische moslims zijn 15 doden gevallen (stuk 3b en 5)

- 05.09.2013: In Kirkuk zijn twee autobommen ontploft, waarbij twee mensen om het leven zijn gekomen (stuk 7)

- 15.10.2013: Bij een aanslag op een moskee in Kirkuk vielen 9 doden en 19 gewonden (stuk 8)".

2.1.2. Verzoeker beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert hij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 EVRM. Tevens stelt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoeker herhaalt, verwijzend naar het voorgaande, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ten onrechte stelt dat Kirkuk als veilig moet worden beschouwd.

Hem dwingen om het land te verlaten zou tot gevolg hebben dat zijn leven of minstens zijn fysieke integriteit in het gedrang komt. De veiligheid van burgers in Kirkuk kan niet worden gegarandeerd en er vinden regelmatig aanslagen plaats. Er is terreurdreiging en criminaliteit.

Voorts betoogt verzoeker dat het CGVS ten onrechte oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde problemen.

Omtrent de reden voor zijn ontvoering in 2008, voert verzoeker aan:

“Verzoeker wenst hier allereerst op te merken dat de ondervrager van het CGVS hem tot driemaal toe deze vraag heeft gesteld. Na tweemaal geantwoord te hebben het echt niet te weten, voelde verzoeker zich gedwongen om te antwoorden.

Louter en alleen om die reden heeft hij gezegd dat hij en zijn collega's ervan beschuldigd werden landverraders en collaborateurs van de regering te zijn, daar zij maaltijden levereden aan de Nationale Garde.

Tot op heden weet verzoeker niet of dit de reden van de ontvoering is, doch dit is de enige plausible verklaring die verzoeker heeft gevonden.”

Aangaande het terugvinden van zijn collega's nadat hij bijkwam, stelt verzoeker:

“Verzoeker wenst hier voor eens en voor altijd duidelijkheid over te scheppen.

Nadat hij terug bij bewustzijn was, heeft hij slechts één collega dood aangetroffen. Zelf heeft hij bij ontwaken zo snel mogelijk getracht de bewaker van de universiteit te bereiken. Dit is de reden waarom hij niet gezocht heeft naar zijn twee andere collega's, hetgeen voor hem fysiek zelfs onmogelijk was, aangezien hij niet meer op zijn benen kon staan, doch naar de bewaker is moeten kruipen.

Pas nadien heeft hij van zijn moeder vernomen dat zijn collega's alle drie dood waren terug gevonden ter hoogte van de rivier.

Verzoeker heeft met andere woorden slechts één collega dood aangetroffen. Doch naderhand heeft hij vernomen dat zijn drie collega's daar dood zijn aangetroffen.”

Betreffende de littekens op zijn been, betoogt verzoeker:

“Bij de vaststelling van de littekens van verzoeker zijn er foutieve gegevens genoteerd. Verzoeker brengt hier omtrent de nodige stukken bij (stuk 10).

Door de verpleegkundige van Fedasil Arendohnk werd aanvankelijk namelijk genoteerd dat zijn linkerbeen onderaan en zijn linkervoet bovenop littekens vertoont. Nadien heeft Dr. (D.C.) een en ander gecorrigeerd en genoteerd dat het het rechterbeen en de rechterschoet van verzoeker betreft.

Ook in een attest van 25.02.2014 heeft Dr. (D.C.) nogmaals vastgesteld dat verzoeker littekens heeft aan het rechterbeen en de rechterschoet (stuk 11).”

Waar hem een gebrek aan pogingen wordt verweten om meer te weten te komen over het lot van zijn collega's na de ontvoering, voert verzoeker aan:

“Vanaf het ogenblik dat verzoeker bij bewustzijn was, heeft hij evenwel geïnformeerd bij zijn moeder, dewelke hem onmiddellijk heeft moeten meedelen dat ook zijn twee overige collega's overleden waren. Verzoeker was met andere woorden de enige overlevende van de ontvoering in augustus 2008.”

Verzoeker stelt op deze manier alle onduidelijkheden die door het CGVS worden opgeworpen te hebben verduidelijkt. Hij betoogt dat de situatie in Kirkuk nog steeds gewelddadig is en wijst erop dat zijn ouders na zijn vertrek nog een dreigbrief ontvingen. Tevens werd de ouderlijke woning beschoten als reactie op de klacht die zijn vader bij de politie indiende na het ontvangen van de dreigbrief.

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: algemene informatie en persartikels over de situatie in Kirkuk (bijlagen 2 tot 9) en een aantal attesten met medische vaststellingen inzake zijn benen (bijlagen 10 en 11).

2.1.4.1. Verweerder brengt op 21 mei 2014 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie bij: *“COI Focus – Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak”* van 21 maart 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.1.4.2. Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting niet te willen repliceren op voormelde nota en informatie.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het

onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker verklaart in 2008 samen met zijn toenmalige collega's te zijn ontvoerd en mishandeld. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij hierover frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker bij het CGVS aangaf dat hij, wanneer hij bijkwam aan de Khassa-rivier, aldaar slechts één collega aantrof. Zijn collega S. vond hij er dood terug. Verzoeker gaf bij het CGVS duidelijk aan dat hij zijn andere collega's niet meer zag. Verzoeker stelde weliswaar dat zijn moeder hem zei dat er nog andere lichamen werden gevonden op dezelfde plaats doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij er niet zeker van was dat deze lichamen daadwerkelijk deze van zijn collega's waren. Verzoeker zou anderhalf jaar na datum zelfs nog – zij het beperkte – pogingen hebben gedaan om nieuws te verkrijgen over zijn collega's (administratief dossier, stuk 3, p.15-17). In de vragenlijst van het CGVS, zoals ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde verzoeker aangaande het ogenblik waarop hij bijkwam nochtans: *"Toen ik terug bij bewustzijn kwam, bevond ik mij op een stortplaats aan de rivier Al Khassa in Kirkook. Ook mijn 3 andere collega's bevonden zich daar. Het bleek dat mijn 3 collega's de mishandelingen niet hadden overleefd"* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.3). Bij confrontatie met deze vaststelling, ontkende verzoeker zijn verklaringen in de vragenlijst en liet hij uitschijnen dat deze foutief zouden zijn neergeschreven (administratief dossier, stuk 3, p.17). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Verzoekers verklaringen in de vragenlijst zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hiermee dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.3-4). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS maakte verzoeker daarenboven geen opmerkingen inzake eventuele problemen bij de vertaling of communicatie gedurende het interview bij de DVZ (administratief dossier, stuk 3, p.2).

Het voorgaande klemte nog des te meer daar verzoeker in het verzoekschrift andermaal verklaringen aflegt die met zijn eerdere gezegden in strijd zijn. Op heden beweert hij, zoals blijkt uit zijn hoger geciteerde gezegden, dat hij bij zijn ontwaken slechts één collega aantrof en dat hij zodra hij bij bewustzijn was door zijn moeder werd op de hoogte gesteld van het gegeven dat ook zijn andere collega's dood werden aangetroffen. Deze verklaringen kunnen noch met zijn verklaringen in de vragenlijst, noch met zijn verklaringen bij het CGVS worden gerijmd.

Hoe dan ook laat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd:

“Ook al zou het daarentegen volstrekt geloofwaardig zijn dat u werd ontvoerd, quod non, dan nog heeft u geenszins aangetoond dat er, omwille van deze gebeurtenis, in uw hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat u, omwille hiervan, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u, nadat u na 5 dagen detentie aan de Khasa-rivier werd achtergelaten, nog enig probleem heeft gekend met de personen/groepering die u in augustus 2008 omwille van uw werk in het restaurant had ontvoerd. Evenmin blijkt dat deze personen, tot op heden, nog naar u zouden op zoek zouden zijn. Dat u actueel nog zou worden vervolgd en/of een risico zou lopen omwille van uw voormalige werkzaamheden in restaurant Atlas, is geenszins aangetoond.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging om de bestreden beslissing te weerleggen waar op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in april 2013 met leden van een gewapende groepering beweert te hebben gekend alsook aan de problemen die zijn ouders ingevolge hiervan nog zouden hebben gekend na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar deze door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voormelde. De medische attesten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die zijn opgenomen in het administratief dossier tonen aan dat hij bepaalde letsels vertoont aan het been doch spreken zich niet uit over de mogelijke oorzaak van of omstandigheden waarin deze werden opgelopen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 10 en 11; administratief dossier, stuk 10: documenten). Een medisch attest vormt hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De overige documenten (administratief dossier, stuk 10: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terrechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk te doen aan het voormelde.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont voorts niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst in Irak beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die hij bij het verzoekschrift voegt blijkt immers weliswaar dat zich in 2013 een geweldstoename voordeed in Irak en Kirkuk en dat er een aantal aanslagen voorkwamen doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie er van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voornoemde wetsartikel.

Tevens brengt verweerder op 21 mei 2014 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie bij: *“COI Focus – Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak”* van 21 maart 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Verweerder stelt in zijn aanvullende nota dat uit voormelde informatie – waarin overigens terdege wordt rekening gehouden met de geweldstoename in Irak en Kirkuk in 2013 en met het gegeven dat aldaar nog aanslagen voorkomen – blijkt dat de situatie in verzoekers provincie niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4,

§ 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker, terdege in kennis gesteld van deze aanvullende informatie, voert dienaangaande ter terechtzitting geen verweer.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS